

Tweedehands Vleugels

Deel 1 in de Vleugels Trilogie

DOOR VANESSA GERRITS

PROLOOG

“Ik heb nieuwe vleugels nodig”, zei ik tegen Raffyr toen die naast me op de dakrand landde. Hij nam een hap van zijn ongetwijfeld gestolen hotdog en keek mosterddruipend toe hoe ik mijn rechtervleugel opende: zelfs zo’n minieme beweging stuurde al een handvol veren naar beneden.

Ik viel letterlijk uit elkaar.

“Kan ik het niet meer mee eens zijn”, reageerde Raff. Hij veegde de mosterd af met zijn harige griffioenklauw. “Hoe lang zeg ik nu al niet dat je moet upgraden? Decennia, Max. De-cen-ni-a. Niemand draagt nog Engelvleugels, het is gruwelijk passé.”

“Ik doe de titel ‘Kraai’ tenminste nog eer aan”, ketste ik zijn gescherts af op een namaakhoogdravend toontje. “Zwarte veren en zo, weet je wel. Wat ben jij met je doorschijnende elfenvleugeltjes? Een veredelde bromvlieg?” Ik kon niet helpen te grinniken om mijn eigen grapje. Bromvlieg. Ha.

“Oh-ho-ho!” sloeg Raff me op mijn schouder, waardoor er nog wat veren losten. “Heb jij even geluk dat ik beter tegen de maan kan dan jij, maat!”

Daar had hij helaas geen ongelijk in, maar over mijn vleugels wél.

“Je weet hoe ik erover denk, Raff: één dag gegrond zijn voor mijn vleugelinstallering is meer dan voldoende. Een volledige week? Ik verkies een zeppelintochtje voor senioren door de zevende cirkel van de hel, dank je vriendelijk.”

Raffyr rolde zijn ogen, verorberde het laatste restje hotdog en gooide de wikkel naar beneden, in navolging van mijn verloren veren.

“Wat zijn ... 168 miezerige uurtjes in een onsterfelijk bestaan als je in ruil ijzersterke en vlijmscherpe vleugels krijgt, die minstens een eeuw meegaan?”

Raffyr stond op van de dakrand en zette zijn elfenvleugels breed op. De nerven in het vlies fonkelden als veelkleurig klatergoud wanneer het licht van de ondergaande zon hen raakte. Hij wachtte enkele seconden tot zijn doelwit recht boven ons vloog, schoot als een pijl omhoog en richtte een bloedbad aan in volle vlucht zonder ook maar één keer zijn klauwen te gebruiken. De formatie stadsduiven had amper de tijd gehad te beseffen wat er gebeurde vooraleer ze in fijngehakte stukjes richting straat viel.

Goor. Echt goor.

Enkele benedenbewoners keken op naar het tumult. Raffyr maakte een theatrale buiging terwijl de duivenfricassee op het asfalt neerregende. Beseffend dat ze zich in het gezelschap van Kraaien bevonden, snelden de benedenbewoners het steegje uit of vluchtten ze naar de nabijgelegen clubs, in een poging zo veel mogelijk muren tussen hen en ons te plaatsen.

“Onnodige illustratie Raffyr”, zuchtte ik toen hij weer naast me kwam zitten. Hij plukte

duivenpluimpjes uit zijn geelgebleekte strohaar. Zijn wangen en neus hingen vol bloedsproeten. “Ach, een dozijn luchtratten minder. De stad zou me dankbaar moeten zijn.”

Nu was het mijn beurt om mijn ogen te rollen: “Je bent een regelrechte Batman in je strijd om Gotham – excuseer, Nieuw-Anvers – te zuiveren van *duiven*. Kunnen we dan nu alsjeblieft op jacht gaan voor ik écht uit elkaar val?”

Ik spreidde mijn vleugels ietwat voorzichtiger dan normaal voor vertrek.

“Oh, vleermuisvleugels! Ook nog ‘n optie!” Het sarcasme van mijn Batman-opmerking ging duidelijk compleet aan hem voorbij. “Past bij je tanden. Ik weet wel waar we een nest vampieren kunnen opsporen. Doc installeert je nieuwe vleugels in een weekje – zo gepiept!”

Ik vertrok zonder hem, wetende dat hij wel zou volgen.

“Goed goed, wat je wilt. Engelenvleugels dan”, haalde hij me snel genoeg in.

Tot mijn ergernis waren Raffyrs vleugels in tegenstelling tot de mijne niet enkel hoogst dienstbaar in een gevecht, ze waren ook nog eens dubbel zo snel. Maar hij vertraagde zodra hij me ingehaald had en we vlogen op mijn tempo, flank aan flank.

De schemering was over de stad gevallen. De enige verlichting kwam van nachtclubs en stripbars, of van de lange lijnen lichtpuntjes in de verte, waar de haven lag.

Ik zette mijn radarbril op en nog geen halfuur later ving ik een vers spoor op. De gloeiende restanten die de aanwezigheid van een Engel verraadde, vormden een kruimelpad dat gewone mensenogen nooit opgemerkt zouden hebben – maar ik gelukkig wel.

“We hebben beet”, spotte Raffyr het spoor een tel later.

De lucht briepte door de gaten in mijn vervallende vleugels en ik keek ernaar uit dra over een nieuw paar te beschikken. Wat ik moest doen om ze te krijgen ... dat moest dan maar.

We volgden het spoor tot we bijna aan het hospitaal aan de Zuiderdokken waren. Daar liep het dood.

“Is ‘ie nog binnen, denk je?” knikte Raff richting het witte gebouw dat evengoed een van de vele katoenweverijen of assemblagefabrieken had kunnen zijn, ware het niet dat er een onmiskenbaar rood kruis op de zijkant geschilderd was tijdens de oorlogsjaren.

“Moet wel. ‘t Spoor gaat naar binnen maar niet naar buiten.”

“Plan?”

“We wachten”, sprak ik door mijn tanden – hier had ik geen geduld voor vanavond.

In dezelfde vleugelslag installeerden we ons op het platte dak van een tegenoverliggende fabriek die het perfecte uitzicht op de personeelsuitgang bood.

De geur van de voorbije regenbui hing nog in de lucht terwijl de zon met elk passerend kwartier dieper achter de horizon zakte. Het was, als ik me niet vergiste, al voorbij de Engelenavondklok. Toch was er nog geen spoor van hem of haar.

Mijn vuisten balden zich automatisch op bij elk vals alarm en ik voelde het hete ruisen van mijn bloed doorheen mijn schroeiende aders.

Toegegeven: er was dezer dagen niet veel nodig om me in de Gevederde Hulk te doen veranderen.

Ik keek op naar de oorzaak van mijn bijna-kokende bloed – de bijna-volle maan – en een melodietje uit mijn kindertijd werd in mijn hoofd afgespeeld door een onbemande piano: *Clair de Lune* – het licht van de maan.

Ik herinnerde me een menselijkere tijd waarin de maan ook voor mij een mystieke schoonheid gedragen had. Nu was de maan een tikkende klok. Een bom met een timer die bijna weer afging.

Elke maand opnieuw ...

Ik trok een losse veer uit mijn linkervleugelschouder en liet die naar beneden vallen, wensend dat hij of zij er snel zou zijn – mijn reddende Engel. Maar dat gebeurde niet.

Verpleegster na verpleger verliet het ziekenhuis, maar geen van hen droeg de tintelende gloed van een verscholen aureool of de bult van bemantelde vleugels. De nacht werd donkerder en mijn geduld kleiner.

“Mogen Engelen wel zo laat in de benedenwereld ronddwalen?” geeuwde Raffyr vanwaar hij op zijn rug lag, nog nét niet in een comateuze staat van verveling. Ikzelf week niet van mijn uitkijkpost.

Open dan toch!

Ik was zo gefocust op die verdraaide deur, dat ik het bijna niet merkte toen er een raam geopend werd en de Engel op wie we al uren zaten te wachten zich erdoor wurmde. Ze verlichtte de donkere steeg ogenblikkelijk met haar stralende aanwezigheid, omhoogklimmend via de brandladder.

“Hebbes”, stond Raffyr grijnzend aan mijn zijde in dezelfde seconde.

Ik was ietwat teleurgesteld dat de Engel een jong meisje bleek te zijn, met ingebonden vleugels die ik alleen maar kon vermoeden bescheiden te zijn, zoals haar postuur. Maar dat was ik bereid over het hoofd te zien: de komende Maannacht zou wel voor een groeischeut zorgen.

We moesten toeslaan voor ze opsteeg, dus met een knikje streken we neer en stortten we ons op het nietsvermoedende verpleegstersengeltje.

Ze gilte pas toen het te laat was.

“Laat me los!” schopte en sloeg ze in het rond terwijl we haar losrukten van de laddersporten en neergooiden op het asfalt. Dat was voor ze door had wie we waren en in een troosteloos huilen uitbrak.

Dit tot Raffyrs véél te grote amusement: “Weet je wat ik ’t leukste vind aan Engelenjacht?” vroeg hij narratief terwijl hij haar gezicht tegen de stoeprand openschuurde.

De wenende Engel, noch ik reageerde. Hij bracht zijn mond dicht naar haar gloeiende gelaat om het antwoord in haar oor te fluisteren: “Dat ze niet terugvechten”, lachte hij, en ze huilde harder.

Even had ik er spijt van dat Raffyr mijn vaste copiloot was en bedacht ik me dat ik Harmen Belle had moeten meevragen: het enige Nieuw-Anverse Kraaienmeisje dat deze Engel in één bovennatuurlijke oogwenk zou kunnen immobiliseren – nou ja, verstenen – gedurende de ingreep.

Gorgonenoog: topupgrade.

Met Harmen als copiloot zou ik een beitel nodig gehad hebben in plaats van een scalpel, maar er zou tenminste geen gehuil aan tepas gekomen zijn. In dat geval had ik echter Harmen's gezelschap moeten kunnen uitstaan en dat was hoegenaamd niet het geval.

“Laten we dit gewoon snel doen. Je wrede grapjes bevorderen het proces niet.”

Het huilen van een Engel ging door merg en been. Ik probeerde mijn gehoor van mijn verstand te scheiden. Ik wou mijn nieuwe vleugels en daarmee af.

Dus Raffyr hield haar stevig tegen de grond gedrukt en ik zwierde mijn benen rond d'r om het verpleegstersuniform van haar lichtgevende lijf te scheuren – m'n ogen dichtknijpend wanneer haar blote huid te helder was om direct aan te kijken. Na enkele keren knipperen onthulde ik haar vleugels, dichtgevouwen over haar rug en verscholen onder een eindeloze bos bruine krullen.

Haar haren roken naar ... kersenyoghurt of zoiets. Zoet en crèmig tegelijkertijd.

Ik streek de krullen aan de kant en aanschouwde mijn toekomstige tweedehands vleugels met een gevoel dat verdacht veel weg had van jolijt. Ze waren minder bescheiden dan ik verwacht had. Ze waren perfect.

De maneschijn en het glinsterende licht dat uit de poriën van het Engelenmeisje straalde, waren meer dan voldoende verlichting voor wat ik nu moest doen. Ik klikte alsnog de mijnwerkerslamp op mijn radarbril aan: kunst- en daglicht maakten het Engelenlicht minder intens.

Het hielp: ik zag elke veer, alle sterren onder haar huid, milder nu.

Het betoverend mooie beeld riep onwelkome twijfels in me op: *moet ik dit écht doen? Alwéér?*

Het antwoord van die dubieuze krekkel op mijn schouder was een welgemeende 'ja'. Ik moest dit doen, en wel nu.

Wie weet had ze met haar aureool al een Engelenpatrouille opgeroepen. Dat was niet het soort publiek waarvan ik een staande ovatie mocht verwachten voor hetgeen ik op het punt stond te doen.

Ik streeelde d'r vleugels glad vooraleer ik het scalpel bovenhaalde. Mijn hand bibberde, maar ik was vastberaden dat niet aan Raffyr te tonen. Ik zou er nooit het einde van horen als hij me betrapte op deze aarzeling.

Ik slikte, het scalpel op een millimeter van haar gloeiende huid houdend.

Het is de enige manier. Het is wat ik ben.

“Niet m'n vleugels ... Alsjeblieft ...” snikte ze, meer tegen zichzelf dan tegen ons. Het schoppen en slaan had ze al opgegeven. Het waren inderdaad nooit vechters, die Engelen.

“Ach, ach”, suste Raffyr. “Ze groeien wel terug, Engeltje.”

Ik nam een grote hap adem vooraleer diep in haar lichtgevende vlees te snijden.

Haar glinsterende bloed, gutsend.

Haar oorverdovende geschreeuw terwijl ik wroette, op zoek naar het zwakke punt waar ik ze kon loskoppelen.

Haar gesnik op de achtergrond: “Mijn vleugels, mijn vleugels ...”

Ja, ze zouden wel teruggroeien.

In één finale ruk loste ik de laatste hechting, haar veren gradueel stervend van wit naar grijs naar zwart zodra ze van haar lichaam gescheiden waren.

Raff en ik losten onze greep op het meisje en stegen op, de buit in mijn armen vergrendeld.

“Goed gedaan, maat! Ging vlotjes”, gaf Raffyr me een schouderklopje. Ik reageerde niet: ik was er klaar mee. Al wat ik wou was naar Doc snellen voor de vleugelinstallatie en tegen morgennacht genieten van mijn nieuwe vleugels.

Maar toen draaide ze zich naar ons toe, een milliseconde voor ze uit ons gezichtsveld verdwenen zou zijn, en oh hel, wat wou ik dat ze dat niet gedaan had ...

Dat was mijn straf. Dat beeld dat ik in geen duizend jaar van mijn netvlies zou krijgen, zelfs niet als ik Harnen-gewijs mijn eigen ogen zou uitsnijden en vervangen door die van een blinde Aardelf.

Zilveren tranen en een gebroken aureool.

Glinsterend bloed en een ontvleugelde rug.

Dat was mijn straf.